

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 786

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 22 august 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 178 din 8 aprilie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 lit. h) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului	2–4
Decizia nr. 304 din 5 iunie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. 2 teza întâi și ale art. 60 alin. 1 din Codul penal din 1969	4–6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.421. — Ordin al ministrului finanțelor referitor la datele de la care se aplică anumite cerințe de raportare privind durabilitatea	7
1.457. — Ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației privind modificarea și completarea Normelor metodologice pentru punerea în aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2021 pentru aprobarea Programului național de investiții „Anghel Saligny”, pentru categoriile de investiții prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a)-d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2021, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației nr. 1.333/2021	8
1.512. — Ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației privind desemnarea organismului de evaluare și verificare a constanței performanței produselor pentru construcții Societatea Comercială CEPROCIM — S.A., în vederea notificării la Comisia Europeană pentru realizarea funcției specifice de laborator de încercări ale produselor pentru construcții	9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 284 din 30 iunie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	10–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 178

din 8 aprilie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 lit. h) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 lit. h) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Societatea Lotus — S.A. din Târgu Jiu în Dosarul nr. 3.415/95/2019 al Tribunalului Gorj — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.268D/2020.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, avocat Claudia Nicoleta Apostol, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului ales prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată prin documentele aflate la dosarul cauzei, și susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, în măsura în care sintagmele „orice modificare” și „actele, faptele și mențiunile înregistrate” se interpretează că acestea ar permite și înregistrarea modificărilor cu privire la actele, faptele sau mențiunile care nu mai sunt înregistrate la momentul înregistrării modificării, întrucât s-ar ajunge la situația în care să se înregistreze modificări ale unor acte, fapte sau mențiuni care nu mai produc efecte juridice. Textul criticat este neconstituțional dacă, în virtutea acestuia, este permisă modificarea raporturilor juridice, confirmate prin actele, faptele și mențiunile înregistrate în registrul comerțului, modificare ce poate avea loc prin ordinea de soluținare a cererilor de înregistrare, neținându-se seama de ordinea cronologică a adoptării/înregistrării actelor, faptelor și mențiunilor înregistrate în registrul comerțului. Astfel, se încalcă art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, cu referire la principiul legalității, cu precădere în ceea ce privește criteriile de calitate a legii și securitatea juridică, întrucât normele criticate nu asigură un climat de ordine și de stabilitate în ceea ce privește societățile. De asemenea, prezintă contextul concret din cauză și arată că, în practică, a fost inversată cronologia adoptării actelor, faptelor și mențiunilor înregistrate în registrul comerțului.

4. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât dispozițiile criticate nu sunt contrare art. 1 alin. (5) din Constituție, ci concretizează principiul securității raporturilor juridice, în sensul înscrierii în registrul comerțului a oricărei modificări privitoare la acte, fapte și mențiuni înregistrate. Totodată, prin dispozițiile art. 25 din Legea nr. 26/1990 s-a prevăzut și un remediu pentru situația în care o mențiune înregistrată este prejudiciabilă, putându-se solicita radierea acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 23 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.415/95/2019, **Tribunalul Gorj — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 lit. h) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului**, excepție ridicată de Societatea Lotus — S.A. din Târgu Jiu într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 26/1990.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile criticate, prin care se statuează că în registrul comerțului se vor înregistra mențiuni referitoare la orice modificare privitoare la actele, faptele și mențiunile înregistrate, contravin principiului securității juridice, în măsura în care se interpretează că sintagmele „orice modificare” și „actele, faptele și mențiunile înregistrate” ar permite și înregistrarea modificărilor cu privire la actele, faptele sau mențiunile care nu (mai) sunt înregistrate la data înregistrării modificării, astfel că s-ar ajunge la situația în care să se înregistreze modificări ale unor acte, fapte sau mențiuni care nu mai produc efecte. Această critică subzistă în contextul în care art. 131 alin. (4) și (5) din Legea societăților nr. 31/1990 prevede că, pentru a fi opozabile terților, hotărârile adunării generale vor fi depuse în termen de 15 zile la oficiul registrului comerțului și nu vor putea fi executate înainte de aducerea la îndeplinire a acestor formalități. Or, potrivit art. 5 alin. (1) din Legea nr. 26/1990, mențiunile sunt opozabile terților de la data efectuării lor în registrul comerțului ori de la publicarea lor în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, sau în altă publicație, acolo unde legea dispune astfel. În contextul criticilor de neconstituționalitate este menționată jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia principiilor invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

7. **Tribunalul Gorj — Secția a II-a civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, în raport cu dispozițiile constituționale menționate în susținerea acesteia.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 21 lit. h) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, care au următorul cuprins: „În registrul comerțului se vor înregistra mențiuni referitoare la: (...) h) orice modificare privitoare la actele, faptele și mențiunile înregistrate.”

12. Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile Legii nr. 26/1990 au fost abrogate prin art. 140 din Legea nr. 265/2022 privind registrul comerțului și pentru modificarea și completarea altor acte normative cu incidență asupra înregistrării în registrul comerțului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 750 din 26 iulie 2022, soluția legislativă criticată fiind preluată de legea abrogatoare la art. 103 alin. (1) lit. p), însă cu modificări și completări, astfel că, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, precum și motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea urmează să exercite controlul de constituționalitate asupra dispozițiilor criticate în forma în care au produs efecte în cauză.

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) cu privire la statul de drept și ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, în componentele sale referitoare la securitatea juridică.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit Legii nr. 26/1990, înainte de începerea activității economice, persoanele fizice sau juridice prevăzute de lege au obligația să ceară înmatricularea ori, după caz, înregistrarea în registrul comerțului, iar, potrivit art. 5 din această lege, înmatricularea și mențiunile sunt opozabile terților de la data efectuării lor în registrul comerțului sau de la publicarea lor în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, ori în altă publicație, acolo unde legea dispune astfel. Registrul comerțului se ține de către oficiul registrului comerțului, organizat în fiecare județ și în municipiul București, iar Registrul central al comerțului se ține de către Oficiul Național al Registrului Comerțului, instituție publică cu personalitate juridică, organizată în subordinea Ministerului Justiției.

15. Astfel, la capitolul III — *Efectuarea înregistrărilor* este cuprins și art. 21 care prevede că în registrul comerțului se vor înregistra mențiuni referitoare la: a) donația, vânzarea, locațiunea sau garanția reală mobilă constituită asupra fondului de comerț, precum și orice alt act prin care se aduc modificări înregistrărilor în registrul comerțului sau care face să înceteze firma ori fondul de comerț; b) numele și prenumele, cetățenia, codul numeric personal, pentru cetățenii români, seria și numărul pașaportului, pentru cetățenii străini, data și locul nașterii împuternicitorului sau a reprezentantului fiscal, dacă este cazul; dacă dreptul de reprezentare este limitat la o anumită sucursală, mențiunea se va face numai în registrul unde este înscrisă sucursala, semnătura împuternicitorului/reprezentantului fiscal va fi dată în forma prevăzută la art. 18 alin. (2) și (3); c) brevetele de invenții, mărcile de fabrică, de comerț și de serviciu, denumirile de origine, indicațiile de proveniență, firma, emblema și alte semne distinctive asupra cărora societatea comercială, regia autonomă, organizația cooperatistă sau comerciantul persoană fizică sau asociație familială are un drept; d) convenția matrimonială, încheiată înaintea sau în timpul căsătoriei, inclusiv modificarea acesteia, hotărârea judecătorească privind modificarea judiciară a regimului matrimonial, acțiunea sau hotărârea în constatarea ori declararea nulității căsătoriei, acțiunea sau hotărârea de constatare ori declarare a nulității convenției matrimoniale, precum și acțiunea sau hotărârea de divorț pronunțate în cursul exercitării activității economice; e) hotărârea de punere sub interdicție a comerciantului sau de instituire a curatelei acestuia, precum și hotărârea prin care se

ridică aceste măsuri; f) deschiderea procedurii de reorganizare judiciară sau de faliment, după caz, precum și înscrierea mențiunilor corespunzătoare; g) hotărârea de condamnare a comerciantului, administratorului sau cenzorului pentru fapte penale care îl fac nedemn sau incompatibil să exercite această activitate; și h) orice modificare privitoare la actele, faptele și mențiunile înregistrate.

16. Din evaluarea prevederilor mai sus menționate și care enumeră mențiunile propuse înregistrării, reiese că registrul comerțului este un inventar al informațiilor relevante vizând situația personală și patrimonială a persoanei fizice/juridice supuse înregistrării/înmatriculării în registrul comerțului, înregistrarea mențiunilor impune la art. 21 conferind opozabilitate față de terți în condițiile art. 5 din Legea nr. 26/1990.

17. În acest context, soluția legislativă de la lit. h) vizează înregistrarea modificărilor privitoare la actele, faptele și mențiunile înregistrate. Unele dintre modificările ce trebuie înregistrate sunt expres prevăzute la art. 21 lit. a)-g), însă, pentru a se acoperi și ipoteza în care informațiile ce suferă modificări nu sunt deja reglementate, prevederile de la art. 21 lit. h) au menirea de a oferi cadrul legal pentru înregistrarea oricăror mențiuni relevante referitoare la înregistrările deja efectuate. Legiuitorul a prevăzut, totodată, și remediul pentru ipotezele în care o mențiune înregistrată în registrul comerțului este prejudiciabilă, astfel că art. 25 din Legea nr. 26/1990 prevede că orice persoană fizică sau juridică prejudiciată ca efect al unei înmatriculări ori printr-o mențiune în registrul comerțului are dreptul să ceară radierea înregistrării păgubitoare, în tot sau numai cu privire la anumite elemente ale acesteia, în cazul în care prin hotărâri judecătorești definitive au fost desființate în tot sau în parte ori au fost modificate actele care au stat la baza înregistrării cu privire la care se solicită radierea, dacă prin hotărârea judecătorească nu a fost dispusă menționarea în registrul comerțului.

18. În aplicarea și interpretarea unitară a acestui text de lege, prin Decizia nr. X din 20 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 28 iulie 2006, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că „cererea de radiere a unei înmatriculări sau mențiuni din registrul comerțului este admisibilă numai în condițiile în care persoana fizică ori juridică, ce se consideră prejudiciată ca efect al unei înmatriculări sau ca urmare a efectuării unei mențiuni în registrul comerțului, face dovada existenței anterioare a unei hotărâri judecătorești irevocabile prin care au fost modificate, în tot sau în parte, ori au fost anulate actele ce au stat la baza înregistrării a cărei radiere se solicită, dacă prin acea hotărâre nu s-a dispus menționarea ei în registrul comerțului”.

19. Prin urmare, având în vedere considerentele mai sus menționate, precum și motivarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor criticate, prin raportare la situații concrete de aplicare în coroborare cu Legea societăților nr. 31/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1066 din 17 noiembrie 2004, Curtea constată că, în realitate, chestiunile învederate de autoarea excepției de neconstituționalitate sunt aspecte care țin de interpretarea și aplicarea legii și de modul de organizare a activității registrului comerțului.

20. Or, Curtea a reținut că interpretarea normelor de lege este operațiunea de stabilire a conținutului și a sensului la care acestea se referă și este o etapă absolut necesară în vederea aplicării corecte a legii la situația de fapt concretă din cauză, instanța de judecată fiind ținută să aplice în acest scop metodele de interpretare a normelor juridice. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. Totodată, Curtea a statuat că, în conformitate cu principiile enunțate în teoria

generală a dreptului, norma juridică se interpretează în mod sistematic, prin coroborare cu alte dispoziții normative care țin de aceeași instituție juridică sau de aceeași ramură de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Rațiunea procedeele sistemice de interpretare se întemeiază pe natura sistemică a ansamblului normelor de drept, în care normele se află într-o legătură funcțională, caracteristică elementelor unei structuri (Decizia nr. 393 din 18 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 25 august 2020, paragraful 25).

21. Așa fiind, fiecare normă se completează prin celelalte și își dezvăluie întregul sens în cadrul sistemului de norme care

este dreptul. În acest context, norma criticată nu poate fi privită în mod individual, izolat, ci se va interpreta în mod sistematic, prin coroborare cu celelalte prevederi normative din actul în care se regăsește sau care sunt adoptate pentru organizarea executării legii ori în aplicarea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 144 din 13 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 16 aprilie 2019, paragraful 68). Așadar, aplicarea și interpretarea legii sunt chestiuni ce țin de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție, acestea fiind cele care pot determina înțelesul normei și modul concret de aplicare.

22. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 lit. h) din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Societatea Lotus — S.A. din Târgu Jiu în Dosarul nr. 3.415/95/2019 al Tribunalului Gorj — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Gorj — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 aprilie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru **MARIAN ENACHE**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 304

din 5 iunie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. 2 teza întâi și ale art. 60 alin. 1 din Codul penal din 1969

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. 2 teza întâi și ale art. 60 alin. 1 din Codul penal din 1969, excepție ridicată de Viorel Știube în Dosarul nr. 3.135/296/2020 al Tribunalului Satu Mare — Secția

penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.285D/2020.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, Decizia nr. 63 din 24 februarie 2022.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 29 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.135/296/2020, **Tribunalul Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. 2 teza întâi și ale art. 60 alin. 1 din Codul penal din 1969. Excepția a fost ridicată de Viorel Știube într-o cauză având ca obiect contestația formulată, în temeiul art. 587 alin. (3) din Codul de procedură penală, împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, cererea de liberare condiționată, întrucât nu a fost executată fracția de $\frac{3}{4}$ din pedeapsa de 9 ani de închisoare, iar, pentru că petentul condamnat nu a muncit, nu a putut beneficia de reducerea cu $\frac{1}{2}$ din pedeapsă.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 59 alin. 2 teza întâi și ale art. 60 alin. 1 din Codul penal din 1969 sunt echivoce, neclare, nerezultând dacă voința legiuitorului a fost de a exclude de la beneficiul/vocația liberării condiționate persoanele condamnate la pedeapsa închisorii, în regim de detenție, care, din cauza stării de boală, nu au putut fi folosite la muncă pe durata executării pedepsei și care au executat fracția de $\frac{1}{2}$ sau, după caz, $\frac{2}{3}$ din pedeapsa aplicată de instanța de judecată, ori, dimpotrivă, în cazul acestor persoane, având în vedere că nu există o atitudine culpabilă a lor, ci o imposibilitatea obiectivă de a presta munca, vocația la liberare condiționată se naște în momentul executării efective a fracției de pedeapsă prevăzute de art. 59 alin. 2 teza a doua din Codul penal din 1969. Subliniază că ambiguitatea textelor de lege criticate a condus la formularea unor interpretări diferite în jurisprudență, existând soluții în ambele sensuri, astfel că, prin Decizia nr. 25 din 12 octombrie 2009, pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite, s-a decis că, în interpretarea dispozițiilor art. 60 alin. 1 din Codul penal din 1969, pentru a putea beneficia de liberarea condiționată, condamnatul care nu a fost sau nu mai este folosit la muncă din cauza stării sănătății ori din alte cauze trebuie să execute efectiv fracția întreagă prevăzută la art. 59 alin. 1 din Codul penal din 1969, respectiv la art. 59¹ alin. 1 din același act normativ. Susține însă că neclaritatea cu privire la interpretarea normelor penale criticate persistă în condițiile în care, ulterior pronunțării deciziei instanței supreme, menționată anterior, art. 204 alin. (2) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal prevede că, la solicitarea instanței de judecată, în comisia pentru liberarea condiționată se analizează și deținuții condamnați la una sau mai multe pedepse privative de libertate, care nu au executat fracțiunile prevăzute de Codul penal.

6. Tribunalul Satu Mare — Secția penală, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, nu a formulat opinia sa cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 59 alin. 2 teza întâi și ale art. 60 alin. 1 din Codul penal din 1969. Deși Codul penal din 1969 a fost abrogat prin prevederile art. 250 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, Curtea reține că dispozițiile art. 59 alin. 2 teza întâi și ale art. 60 alin. 1 din Codul penal din 1969 produc efecte juridice în cauza în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate, sub aspectul alegerii legii penale mai favorabile. Ca atare, în acord cu jurisprudența sa, potrivit căreia sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), Curtea se va pronunța asupra prevederilor art. 59 alin. 2 teza întâi și ale art. 60 alin. 1 din Codul penal din 1969, care au următorul cuprins:

— art. 59 alin. 2 teza întâi din Codul penal din 1969: „*În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. 1 se ține seama de partea din durata pedepsei care poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate, (...)*”;

— art. 60 alin. 1 din Codul penal din 1969: „*(1) Condamnatul care, din cauza stării sănătății sau din alte cauze, nu a fost niciodată folosit la muncă ori nu mai este folosit, poate fi liberat condiționat după executarea fracțiunilor de pedeapsă arătate în art. 59 sau, după caz, în art. 59¹, dacă dă dovezi temeinice de disciplină și de îndreptare.*”

11. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, normele penale criticate sunt contrare dispozițiilor art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, ale art. 21 alin. (1)-(3) referitor la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că liberarea condiționată este o măsură de politică penală de mare importanță pentru realizarea scopului pedepsei închisorii, întrucât este concepută ca un stimulent pentru condamnații care dau dovezi de îndreptare și constă în reducerea perioadei de privare de libertate, fiind destinată să accelereze procesul de reeducare și de reinserție socială a condamnatului. Liberarea condiționată este, totodată, un mijloc de individualizare administrativă a pedepsei, având în vedere că privește faza executării acesteia, iar instanța, deși liberă să aprecieze asupra temeiniciei și necesității acordării liberării condiționate, nu poate proceda la judecarea cererii de liberare condiționată fără să existe la dosarul cauzei procesul-verbal încheiat de comisia pentru liberare condiționată și deci caracterizarea condamnatului și a comportării acestuia în timpul executării pedepsei.

13. În conținutul prevederilor art. 59 din Codul penal din 1969 referitoare la liberarea condiționată și, respectiv, ale art. 59¹ din același act normativ privind liberarea condiționată în cazul infracțiunii săvârșite din culpă, legiuitorul a prevăzut în mod accesibil și previzibil condițiile în care poate fi acordată liberarea condiționată unei persoane condamnate înainte de executarea în întregime a pedepsei privative de libertate, aceasta reprezentând un beneficiu legal, și nicidecum un drept absolut al condamnatului. Astfel, liberarea condiționată se putea acorda ca urmare a constatării îndeplinirii unor condiții, pe de-o parte, fracțiunile de pedeapsă pe care condamnatul trebuie să le execute, acestea, la rândul lor, diferențiindu-se în raport cu două criterii, primul vizând forma de vinovăție, ce presupune distincția dintre infracțiunile intenționate și infracțiunile de culpă, și cel de-al doilea privind un quantum legal de pedeapsă, respectiv cele care nu depășesc 10 ani și cele care depășesc această limită, iar, pe de altă parte, condițiile referitoare la comportarea condamnatului pe timpul executării pedepsei, la rândul lor,

expres concretizate, și anume stăruința în muncă și disciplină, să dea dovezi temeinice de îndreptare, antecedentele penale ale acestuia. Totodată, legiuitorul a prevăzut în dispozițiile art. 60 din Codul penal din 1969 cazuri speciale în care poate fi acordată liberarea condiționată. Astfel, în norma penală menționată a fost reglementat cazul condamnatului care, din cauza stării sănătății sau din alte cauze, nu a fost niciodată folosit la muncă ori nu mai este folosit, ipoteză în care acesta poate fi liberat după executarea fracțiunilor de pedeapsă menționate la art. 59 sau, după caz, la art. 59¹, dacă dă dovezi temeinice de disciplină și de îndreptare.

14. În ipoteza mai sus menționată rezultă că, prin voința legiuitorului, a fost înlăturată de la examinarea posibilității acordării beneficiului liberării condiționate numai condiția stăruinței în muncă, aceasta fiind justificată prin particularitatea situațiilor care pot interveni, și anume a condamnaților care nu au fost niciodată folosiți la muncă sau a celor care, deși au fost folosiți la muncă, nu mai pot continua, indiferent de durata perioadei în care au fost folosiți și indiferent de motivele (subiective, obiective, imputabile, neimputabile) pentru care nu mai este posibilă continuarea muncii. Inexistența condiției stăruinței în muncă în cazul mai sus precizat exclude considerarea ca executată, pe baza muncii prestate, a unei părți din pedeapsă, consecința fiind aceea că persoana condamnată trebuie să execute fracțiunea întreagă corespunzătoare pedepsei, în condițiile art. 59 alin. 1 și ale art. 59¹ alin. 1 din Codul penal din 1969. Așa încât, dispozițiile art. 59 alin. 2 teza a doua și, respectiv, ale art. 59¹ alin. 2 teza a doua din Codul penal din 1969 — în care se specifică în mod concret fracțiunile reduse pe care trebuie să le execute efectiv, față de quantumul pedepsei ce nu depășește 10 ani și, respectiv, când pedeapsa este mai mare de 10 ani, în raport cu partea din durata pedepsei care poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate — nu le sunt aplicabile condamnaților care nu mai pot fi folosiți la muncă din cauza stării de sănătate (a se vedea în acest sens Decizia nr. 25 din 12 octombrie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010).

15. În același sens, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 141 din 13 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 17 octombrie 2000, Deciziei nr. 1.037 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 16 septembrie 2011, și Deciziei nr. 145 din 7 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, Curtea Constituțională a statuat că este firesc și echitabil ca legiuitorul să îi stimuleze pe condamnații care desfășoară o muncă utilă, sunt stăruitori în muncă și dau dovadă

prin aceasta că s-au îndreptat. Cei care satisfac aceste condiții se bucură de acest tratament fără discriminări, după cum cei care nu prestează munca, indiferent din ce cauză, sunt supuși altui tratament, tot fără discriminări. Astfel, legiuitorul a avut în vedere situația specială a altor categorii de condamnați, stabilind în acest sens, prin dispozițiile art. 60 din Codul penal din 1969, condițiile liberării condiționate în cazuri speciale. De asemenea, Curtea a constatat că este atributul exclusiv al legiuitorului să stabilească condițiile în care poate fi acordată liberarea condiționată și mijloacele de stimulare a condamnaților în vederea îndeplinirii scopurilor pedepsei, liberarea condiționată nefiind un drept al acestora, ci doar o vocație pe care o au, prin voința legiuitorului, toți condamnații care, după ce au executat fracțiunile de pedeapsă stabilite de lege, după criteriile arătate, îndeplinesc, de asemenea, și condiția de a fi disciplinați și de a da dovezi temeinice de îndreptare, inclusiv atunci când nu prestează muncă.

16. În aceste condiții jurisprudențiale și de reglementare, Curtea constată că susținerile autorului excepției sunt neîntemeiate, câtă vreme liberarea condiționată nu reprezintă un drept recunoscut condamnatului de a nu executa toată pedeapsa, ci doar o posibilitate care se aplică dacă sunt îndeplinite și constatate de către instanță condițiile legale, măsura constituind un stimulent important pentru reeducarea celui condamnat. Așadar, liberarea condiționată constituie un instrument juridic prin care instanța de judecată constată că nu mai este necesară continuarea executării pedepsei în regim de detenție până la împlinirea integrală a duratei stabilite prin hotărârea definitivă de condamnare, întrucât condamnatul, prin conduita avută pe durata executării pedepsei, dovedește că a făcut progrese evidente în vederea reintegrării sociale, iar liberarea sa anticipată nu prezintă niciun pericol pentru colectivitate.

17. Totodată, Curtea constată că susținerile autorului privind ambiguitatea normelor penale criticate nu tind spre evidențierea unei reale contradicții între textele de lege supuse controlului de constituționalitate și dispozițiile din Legea fundamentală invocate, ci vizează exclusiv aspecte referitoare la interpretarea și aplicarea normei juridice de către organele judiciare, care nu intră sub incidența controlului de constituționalitate și sunt de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului. A răspunde criticilor autorului excepției în această situație ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Viorel Știube în Dosarul nr. 3.135/296/2020 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală și constată că dispozițiile art. 59 alin. 2 teza întâi și ale art. 60 alin. 1 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Satu Mare — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 iunie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

**referitor la datele de la care se aplică anumite cerințe
de raportare privind durabilitatea**

În temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) și ale art. 44 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor emite următorul ordin:

Art. I. — Reglementările contabile privind situațiile financiare anuale individuale și situațiile financiare anuale consolidate, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.802/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 963 din 30 decembrie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **La punctul 2, după litera d) se introduce o nouă literă, lit. e), cu următorul cuprins:**

„e) Directiva (UE) 2025/794 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 aprilie 2025 de modificare a Directivelor (UE) 2022/2.464 și (UE) 2024/1.760 în ceea ce privește datele de la care statele membre trebuie să aplice anumite cerințe de raportare și de diligență necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, din data de 16 aprilie 2025.”

Art. II. — Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.844/2016 pentru aprobarea Reglementărilor contabile conforme cu Standardele Internaționale de Raportare Financiară, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1020 și 1020 bis din 19 decembrie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **La articolul 15, după a patra liniuță se introduce o nouă liniuță, cu următorul cuprins:**

„— Directiva (UE) 2025/794 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 aprilie 2025 de modificare a Directivelor (UE) 2022/2.464 și (UE) 2024/1.760 în ceea ce privește datele de la care statele membre trebuie să aplice anumite cerințe de raportare și de diligență necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, din data de 16 aprilie 2025.”

Art. III. — Ordinul ministrului finanțelor nr. 85/2024 pentru reglementarea aspectelor referitoare la raportarea privind durabilitatea, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 26 ianuarie 2024, se modifică după cum urmează:

1. **La articolul II alineatul (1) litera b), sintagma „1 ianuarie 2025” se modifică și se înlocuiește cu sintagma „1 ianuarie 2027”.**

2. **La articolul II alineatul (2) litera b), sintagma „1 ianuarie 2025” se modifică și se înlocuiește cu sintagma „1 ianuarie 2027”.**

3. **La articolul IV alineatul (1) litera b), sintagma „1 ianuarie 2025” se modifică și se înlocuiește cu sintagma „1 ianuarie 2027”.**

4. **La articolul IV alineatul (1) litera c), sintagma „1 ianuarie 2026” se modifică și se înlocuiește cu sintagma „1 ianuarie 2028”.**

5. **La articolul IV alineatul (2) litera b), sintagma „1 ianuarie 2025” se modifică și se înlocuiește cu sintagma „1 ianuarie 2027”.**

6. **La articolul IV alineatul (2) litera c), sintagma „1 ianuarie 2026” se modifică și se înlocuiește cu sintagma „1 ianuarie 2028”.**

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

București, 18 august 2025.
Nr. 1.421.

ORDIN

**privind modificarea și completarea Normelor metodologice
pentru punerea în aplicare a prevederilor Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 95/2021 pentru aprobarea
Programului național de investiții „Anghel Saligny”, pentru
categoriile de investiții prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a)-d)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2021, aprobate
prin Ordinul ministrului dezvoltării, lucrărilor publice
și administrației nr. 1.333/2021**

În temeiul art. 16 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2021 pentru aprobarea Programului național de investiții „Anghel Saligny”, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 183/2022, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 477/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației emite următorul ordin:

Art. I. — Normele metodologice pentru punerea în aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 95/2021 pentru aprobarea Programului național de investiții „Anghel Saligny”, pentru categoriile de investiții prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. a)-d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2021, aprobate prin Ordinul ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației nr. 1.333/2021, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 910 din 22 septembrie 2021, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 17, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Beneficiarii programului au obligația asigurării identității vizuale a programului și a fondurilor publice alocate de la bugetul de stat pentru realizarea obiectivelor de investiții, prin afișarea adecvată și vizibilă a panourilor de informare corespunzătoare fiecărei categorii de investiții, prevăzute în anexa A. Panourile de informare se mențin pe toată durata de realizare a obiectivelor de investiții, fiind interzisă eliminarea acestora înainte de efectuarea recepției la terminarea lucrărilor.”

2. La articolul 17, după alineatul (3) se introduc două noi alineate, alin. (3¹) și (3²), cu următorul cuprins:

„(3¹) Panoul de informare prevăzut la alin. (2) este singurul mijloc de publicitate ce se utilizează de către beneficiari pe perioada realizării obiectivelor de investiții finanțate prin program, fiind interzisă utilizarea altor mijloace de publicitate.

(3²) Prin excepție de la alin. (3¹), în situația în care este necesară utilizarea meshurilor sau a altor mijloace de protecție a spațiilor adiacente șantierului sau îngrădirea acestuia, beneficiarii programului sunt obligați să impună executanților ca mijloacele de publicitate amplasate pe schelele montate pe fațadele construcțiilor noi, aflate în diferite faze de execuție, sau ale celor existente, aflate în reparație, ori pe elementele de împrejmuire a șantierului, inclusiv pe utilajele folosite la lucrările de construcție, să conțină, în proporție de cel puțin 50% din suprafață, următoarele elemente de identitate vizuală:

- a) sigla Guvernului României;
- b) denumirea Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației;
- c) denumirea programului prin care se finanțează investiția, respectiv Programul național de investiții «Anghel Saligny».”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,
Cseke Attila-Zoltán

MINISTERUL DEZVOLTĂRII, LUCRĂRILOR PUBLICE ȘI ADMINISTRAȚIEI

ORDIN

**privind desemnarea organismului de evaluare și verificare a constanței performanței
produselor pentru construcții Societatea Comercială CEPROCIM — S.A.,
în vederea notificării la Comisia Europeană pentru realizarea funcției specifice de laborator
de încercări ale produselor pentru construcții**

Având în vedere Procesul-verbal nr. 1 din 7.08.2025 al Comisiei de evaluare a organismelor de evaluare și verificare a constanței performanței și a organismelor de evaluare tehnică europeană a produselor pentru construcții,

în conformitate cu prevederile art. 3 lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 1.236/2012 privind stabilirea cadrului instituțional și a unor măsuri pentru aplicarea prevederilor Regulamentului (UE) nr. 305/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2011 de stabilire a unor condiții armonizate pentru comercializarea produselor pentru construcții și de abrogare a Directivei 89/106/CEE a Consiliului, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu prevederile art. 11 alin. (2) din Procedura privind desemnarea organismelor de evaluare și verificare a constanței performanței produselor pentru construcții, aprobată prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, și al ministrului afacerilor interne nr. 2.141/92/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 477/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă desemnarea organismului de evaluare și verificare a constanței performanței produselor pentru construcții Societatea Comercială CEPROCIM — S.A., în vederea notificării la Comisia Europeană pentru realizarea funcției specifice de laborator de încercări ale produselor pentru construcții, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția urbanism și construcții va notifica Comisiei Europene organismul prevăzut la art. 1 prin înscrierea în banca de date NANDO a următoarelor date/informații:

- a) elementele de identificare a organismului;
- b) perioada de valabilitate a notificării;
- c) familiile de produse/produsele, utilizarea preconizată, sistemul de evaluare și verificare a constanței performanței și

funcția organismului, precum și specificațiile tehnice armonizate pentru care organismul a fost acreditat de Asociația de Acreditare din România — RENAR și evaluat.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — La data publicării prezentului ordin, Ordinul ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației nr. 1.665/2021 privind desemnarea organismului de evaluare și verificare a constanței performanței produselor pentru construcții Societatea Comercială CEPROCIM — S.A. în vederea notificării la Comisia Europeană pentru realizarea funcției specifice de laborator de încercări ale produselor pentru construcții, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1153 din 3 decembrie 2021, se abrogă.

p. Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,

Marin Țole,
secretar de stat

București, 18 august 2025.
Nr. 1.512.

ANEXĂ

Denumirea organismului: Societatea Comercială CEPROCIM — S.A.

Număr de identificare la Comisia Europeană: NB 1830

Adresa: Bd. Preciziei nr. 6, sectorul 6, București

Tel.: + 40(21) 318.88.93, fax: + 40(21) 318.88.94

E-mail: office@ceprocim.ro, res@ceprocim.ro

Competența organismului a fost evaluată folosind ca referențial standardul SR EN ISO/IEC 17025:2018.

Valabilitatea notificării se acordă pe termen nelimitat (cu condiția îndeplinirii continue a cerințelor care au stat la baza desemnării).

Domeniile de competență:

Nr. deciziei CE	Familiile de produse și utilizările preconizate	Sistemul de evaluare și verificare a constanței performanței produselor	Specificațiile tehnice armonizate	Funcția organismului
99/470/CE amendată prin 2001/596/CE	Adezivi pentru construcții (1/2) Adezivi pentru plăci/pentru utilizări la interior și la exterior la clădiri și alte lucrări de artă	3	SR EN 12004+A1:2012 (EN 12004:2007+A1:2012)	LAB (i)

NOTĂ:

LAB (i) = funcția specifică de laborator de încercări pentru determinări prin încercări.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 284

din 30 iunie 2025

Dosar nr. 15/1/2025

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tirică	— judecător la Secția I civilă
Diana Florea Burgazli	— judecător la Secția I civilă
Dorina Zeca	— judecător la Secția I civilă
Gheorghe Liviu Zidaru	— judecător la Secția I civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Craiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Florea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristinel Grosu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Pohrib	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 15/1/2025, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena Adriana Stamatescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.079/111/2022.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești și opinii teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

7. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 18 octombrie 2024, în Dosarul nr. 3.079/111/2022, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă salarizarea polițiștilor de penitenciare care nu ocupă o funcție similară, în accepțiunea prevederilor art. 7 lit. g) și art. 39 alin. (1), (2) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017), se poate dispune la nivelul maxim al coeficienților de ierarhizare menționați în statul de organizare de la nivelul penitenciarului în care aceștia sunt încadrați, raportat la prevederile art. 2 din anexa la Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 211 din 1 martie 2023 pentru aprobarea Instrucțiunii privind numirea polițiștilor de penitenciare pe trepte de ierarhizare a funcțiilor (Decizia nr. 211 din 1 martie 2023); art. 2 și art. 4 din anexa la Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 745 din 17 iunie 2022 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind numirea personalului pe trepte de ierarhizare a funcțiilor (Decizia nr. 745 din 17 iunie 2022), art. 10, art. 21 alin. (1), art. 93 alin. (1) și (3), art. 193 alin. (2) din Legea nr. 145/2019 privind statutul polițiștilor de penitenciare, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 145/2019); anexa nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 0610/2017 privind stabilirea funcțiilor pe grade militare, respectiv pe grade profesionale, pe coeficienți și solde de funcție/salarii de funcție, pentru personalul militar în activitate, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și preoții militari din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională (Hotărârea Guvernului nr. 0610/2017); anexa la Ordinul ministrului justiției nr. 3.826/2017 pentru echivalarea funcțiilor în vigoare la 31 decembrie 2011 cu cele stabilite în Nomenclatorul

de funcții pentru funcționarii publici cu statut special din Ministerul Justiției și Administrația Națională a Penitenciarelor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 0610/2017 privind stabilirea funcțiilor pe grade militare, respectiv pe grade profesionale, pe coeficienți și solde de funcție/salarii de funcție, pentru personalul militar în activitate, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și preoții militari din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională (Ordinul ministrului justiției nr. 3.826/2017); art. 1 și 2 din Ordinul ministrului justiției nr. 228/2020 privind aprobarea criteriilor pentru avansarea polițiștilor de penitenciare într-o funcție imediat superioară, la aceeași poziție din statut de organizare (Ordinul ministrului justiției nr. 228/2020).

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 3 ianuarie 2025 cu nr. 15/1/2025, termenul de judecată fiind stabilit la 30 iunie 2025.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

10. Legea-cadru nr. 153/2017

„Termeni

Art. 7. — În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație: (...) **g) funcția similară** reprezintă o funcție de același fel din cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă; (...)”

„Aplicarea tranzitorie

Art. 39. — (1) Până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată.

(2) În situația în care prin aplicarea alin. (1) nu există funcție similară în plată, nivelul salariului de bază, soldei de funcție/salariului de funcție, indemnizației de încadrare pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, se stabilește prin înmulțirea coeficientului prevăzut în anexe cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare, la care se aplică, după caz, prevederile art. 10 privind gradația corespunzătoare vechimii în muncă. (...)”

(4) În aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate. (...)”

11. Legea nr. 145/2019

„**Art. 10.** — (1) Funcțiile polițiștilor de penitenciare sunt de conducere și de execuție.

(2) Funcțiile polițiștilor de penitenciare se stabilesc prin hotărâre a Guvernului și se diferențiază în cadrul aceleiași categorii prin grad profesional și coeficient de ierarhizare.”

„**Art. 21.** — (1) Ofițerii de poliție penitenciară se numesc în funcțiile prevăzute în statele de organizare cu grade profesionale egale sau mai mari cu cel mult două grade față de cele pe care le au. (...)”

„**Art. 93.** — (1) În cariera profesională, în urma rezultatelor obținute la evaluarea activității profesionale, polițiștii de penitenciare au dreptul de a avansa în funcție și în grad profesional conform prevederilor prezentei legi. (...)”

(3) Avansarea polițiștilor de penitenciare într-o funcție imediat superioară la aceeași poziție din stat se face fără examen, pe baza criteriilor stabilite prin ordin al ministrului justiției. (...)”

„**Art. 193.** — (...) (2) Statele de organizare și structura personalului din sistemul administrației penitenciare se aprobă

de către ministrul justiției, la propunerea directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor. Această competență nu poate fi delegată directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor. (...)”

III. Expunerea succintă a procesului

12. Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal la data de 20 septembrie 2022 cu nr. 3.079/111/2022, reclamantul Sindicatul Independent al Lucrătorilor din Penitenciarul Oradea 2012, în numele și pentru membrii săi, în contradictoriu cu pârâțul Penitenciarul Oradea, a solicitat obligarea acestuia din urmă la salarizarea la nivelul maxim al coeficienților de ierarhizare de la nivelul Penitenciarului Oradea, începând cu data de 19 septembrie 2019; acordarea diferențelor bănești dintre drepturile salariale cuvenite și cele efectiv încasate, până la data plății efective, actualizate cu indicele de inflație și dobânda aferentă, cu cheltuieli de judecată.

13. În motivare reclamantul a arătat că, în conformitate cu prevederile Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 23 din 26 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 9 noiembrie 2016, solicită a se dispune salarizarea la nivelul maxim al coeficienților de ierarhizare din statut de funcții al Penitenciarului Oradea, deoarece condițiile desfășurării activității sunt aceleași.

14. Astfel, în măsura în care, ca efect al aplicării Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare (Legea-cadru nr. 330/2009), și/sau a Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 284/2010), în cazul unei autorități sau instituții publice, doi angajați ce își desfășoară activitatea în aceleași condiții au ajuns să fie salariați în mod diferit, acela care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mic decât cel stabilit la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație va fi salariat la nivelul maxim, ca efect al dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014).

15. Totodată, reclamantul solicită salarizarea la nivelul maxim al coeficienților de ierarhizare la nivelul Penitenciarului Oradea și acordarea diferențelor bănești dintre drepturile salariale cuvenite și cele efectiv încasate, în conformitate cu prevederile Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016.

16. Deși legiuitorul instituie principiul menținerii în anul 2015 a drepturilor salariale *lato sensu* la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2014, totuși, în vederea înlăturării discriminărilor în salarizare, intervine activ, prin acordarea în beneficiul personalului salariat la un nivel inferior, a dreptului de a fi salariat la nivelul maxim.

17. Prin Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 745 din 17 iunie 2022 se transpun parțial în practică prevederile Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 23 din 26 septembrie 2016, precum și ale Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 51 din 11 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 30 ianuarie 2020 (Decizia nr. 51 din 11 noiembrie 2019).

18. Astfel, se recunoaște faptul că unii angajați, care desfășoară aceeași muncă, sunt salariați în mod diferit. În ceea ce privește quantumul salariilor de bază și al sporurilor, diferența salarială fiind dată doar de fidelitatea și gradațiile aferente în funcție de vechimea în muncă. Acest raționament este în acord și cu scopul legii, urmărindu-se eliminarea inechităților în materie

de salarizare, în raport cu nivelul studiilor și al activității profesionale prestate, și eliminarea discrepanțelor rezultate din neaplicarea în integralitate a dispozițiilor Legii-cadru nr. 284/2010.

19. Pârâtul a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului-sindicat pentru a formula acțiunea și a reprezenta membrii de sindicat reclamânți în prezenta cauză, căroră la data formulării cererii de chemare în judecată le încetase deja raportul de muncă prin pensionare, și excepția autorității de lucru judecat, întrucât există identitate de părți și de obiect între prezentul litigiu și Dosarul nr. 3.550/111/2017*; excepția lipsei calității procesuale pasive a Penitenciarului Oradea, în ceea ce privește motivul de drept invocat în cuprinsul cererii de chemare în judecată — Decizia nr. 745 din 17 iunie 2022, emisă de directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor.

20. Pe fondul cauzei, pârâtul a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, susținând că în cadrul Penitenciarului Oradea nu se poate face raportarea la un coeficient de ierarhizare maxim, deoarece fiecare funcție este individualizată în statul de organizare, unde este prevăzută cu grad profesional și coeficient de ierarhizare maxim, în conformitate cu nomenclatorul de funcții în vigoare. Promovarea în funcție la aceeași poziție reprezintă practic o numire într-o nouă funcție care este prevăzută, de regulă, cu un coeficient unic de ierarhizare superior. Fiecare structură organizatorică are obiective proprii diferite de obiectivele unei alte structuri chiar din aceeași unitate. Aceste obiective sunt transformate în sarcini de serviciu și fac obiectul fișei posturilor. Diferențele salariale pentru aceeași funcție în aceeași unitate pot rezulta și din particularități cum ar fi orele muncite suplimentar, sporuri acordate suplimentar (spre exemplu, spor de izolare, perioade de concediu etc.).

21. În cauza pendinte, coeficienții de ierarhizare maximi pentru fiecare funcție au fost stabiliți prin Ordinul ministrului justiției nr. 738 din 7 martie 2018, prin care s-a aprobat statul de organizare în condițiile prevăzute la art. 77 din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor, republicată, cu modificările și completările ulterioare — *Legea nr. 293/2004* [actualul art. 193 alin. (2) din *Legea nr. 145/2019*]. Prin urmare, *Legea nr. 145/2019* este lege organică, ce stabilește o competență exclusivă a ministrului justiției, care nu poate fi delegată directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor și implicit conducătorilor unităților subordonate.

22. În prezent, nomenclatorul de funcții aplicabil sistemului administrației penitenciare este aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 0610/2017. Nomenclatorul de funcții este unic, ierarhizat și aplicabil tuturor unităților penitenciare, în limitele impuse de lege, pe grade profesionale, pentru a asigura o carieră profesională motivantă și eficientă. Nomenclatorul este structurat pe nivelul ordonatorului de credite, respectiv o secțiune pentru Administrația Națională a Penitenciarelor — aparat central și o altă secțiune pentru unitățile subordonate din sistemul administrației penitenciare. Astfel, funcțiile se prevăd în statul de organizare al unității în raport cu nivelul ordonatorului de credite.

23. Stabilirea prin analogie a „nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare”, în baza asemănării dintre diferite categorii de polițiști de penitenciare, determinați prin elemente de salarizare parțial identice, parțial diferite (de exemplu, având aceeași funcție, același tip de funcție, același grad, aceeași clasă, dar coeficienți de ierarhizare diferiți), nu este susținută și justificată de prevederile legale în temeiul căroră a fost formulată acțiunea.

24. Coeficienții de ierarhizare sunt aprobați prin Ordinul ministrului justiției nr. 738 din 7 martie 2018, act administrativ emis de autoritatea publică centrală — Ministerul Justiției — care a produs efecte în perioada în litigiu și care nu a fost contestat de către reclamantul-sindicat. Coeficienții aprobați de Ministerul Justiției reflectă complexitatea, volumul și condițiile de exercitare a atribuțiilor de serviciu de către fiecare funcție în parte.

25. Această comparație nu se poate limita doar la denumirea postului, ci și la atribuțiile generale și specifice care sunt cerute în fiecare caz în parte, evaluare care intră în competența exclusivă a Ministerului Justiției, prin aprobarea statelor de organizare care conțin coeficienții de ierarhizare maximi și gradul maximal al funcțiilor.

26. În ședința publică din 2 noiembrie 2024, tribunalul, din oficiu, a pus în discuția părților necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, pentru a da o hotărâre de principiu prin care să dea dezlegare chestiunii de drept menționate.

27. Prin Încheierea pronunțată la 18 octombrie 2024 s-au dispus sesizarea instanței supreme, precum și suspendarea cauzei.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

28. Analizând îndeplinirea cumulativă a condițiilor ce rezultă din textele legale incidente, instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

29. Astfel, reclamânții, în calitate de funcționari publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, intră în categoria personalului plătit din fonduri publice, deoarece sunt salariați, potrivit dispozițiilor Legii-cadru nr. 153/2017, de la bugetul de stat.

30. De această dezlegare a chestiunii de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei, având în vedere obiectul cererii de chemare în judecată, prin care reclamânții au solicitat ca pârâtul să fie obligat la salarizarea la nivelul maxim al coeficienților de ierarhizare de la nivelul Penitenciarului Oradea, începând cu data de 19 septembrie 2019.

31. Tribunalul a apreciat că, deși dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, față de scopul declarat al legiuitorului avut în vedere la adoptarea actului normativ, precum și față de modalitatea de reglementare, totuși în concepția ordonanței de urgență diferă condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, față de prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă. Astfel, cerințele de admisibilitate a sesizării în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice sunt ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare. Odată verificată îndeplinirea acestei condiții, sesizarea este obligatorie.

32. În ceea ce privește caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și dificultatea completului în a-și însuși o anumită interpretare, tribunalul a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu impune o astfel de condiție, completul investit cu soluționarea unei chestiuni ce ține de salarizarea personalului plătit din fonduri publice fiind obligat, în măsura în care Înalta Curte de Casație și Justiție nu a lămurit deja problema de drept incidentă, să sesizeze instanța supremă.

33. Nu în ultimul rând, lecturând centralizatoarele privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, instanța de trimitere nu a identificat nicio hotărâre privind chestiunea de drept care face obiectul prezentei cauze. Astfel, chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

34. Reclamantul a apreciat că nu se impune sesizarea instanței supreme în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

35. Pârâtul a solicitat sesizarea, susținând că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate și că decizia ce va fi pronunțată în acest litigiu va avea un impact direct asupra bugetului consolidat.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea unor chestiuni de drept

36. Instanța de trimitere, redând conținutul prevederilor legale incidente, a reținut că salariile de funcție ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare se stabilesc diferențiat, în funcție de o serie de criterii prevăzute de actul normativ, ținând atât de nivelul studiilor și pregătirea profesională, cât și de domeniul de desfășurare a activității — atribuții, solicitările la efort, complexitatea, gradul de răspundere, eșalon, precum și de treptele de ierarhizare. În aceste condiții, coeficienții și treptele de ierarhizare, reprezentând criterii legale de diferențiere a funcțiilor și, în consecință, a drepturilor salariale, nu pot fi modificate sau înlăturate de la aplicare de către instanță, în acord cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 0610/2017.

37. Coeficienții aprobați de Ministerul Justiției reflectă complexitatea, volumul și condițiile de exercitare a atribuțiilor de serviciu de către fiecare funcție în parte. Acordarea coeficientului de salarizare maxim trebuie să se efectueze prin identificarea și prin compararea în concret a tuturor elementelor de salarizare (de exemplu: funcție, tipul funcției, grad, clasă, coeficient de ierarhizare, condiții de muncă/sporuri și altele asemenea, în raport cu familia ocupațională din care fac parte polițiștii de penitenciare).

38. Din punctul de vedere al instanței de trimitere, deciziile directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 745 din 17 iunie 2022 și nr. 211 din 1 martie 2023 produc efecte de la data emiterii acestora, astfel încât, raportat la principiul neretroactivității legii, respectivele decizii nu pot fi aplicate decât după o dată ulterioară emiterii acestora.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

39. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele naționale au comunicat hotărâri judecătorești și opinii teoretice asupra chestiunii de drept care face obiectul sesizării pendinte, din care a rezultat existența unei orientări jurisprudențiale cvasiunanime, în sensul că salarizarea polițiștilor de penitenciare care nu ocupă o funcție similară nu se poate dispune, în scopul egalizării salariului pentru toți salariații, la nivelul maxim al coeficienților de ierarhizare menționați în statul de organizare de la nivelul penitenciarului în care aceștia sunt încadrați.

40. Doar Curtea de Apel Galați a comunicat că orientarea Secției pentru cauze de contencios administrativ și fiscal a Curții este în sensul admiterii cererilor care vizează stabilirea drepturilor salariale la nivel maxim prin raportare la funcții similare, sens în care au fost atașate, exemplificativ, trei decizii pronunțate de această instanță, fără ca aceste decizii să se refere la aceeași categorie de funcționari publici cu statut special vizată în cauza de față.

41. *Ministerul Public* — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a practicii

42. Prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, anterior menționată, s-a statuat că:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma «salarizat la același nivel» are în vedere personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările

și completările ulterioare; nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice.”

43. Prin Decizia nr. 51 din 11 noiembrie 2019, menționată, s-a statuat că:

„(...) termenul de «salariu de bază» prevăzut de art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, și de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează extensiv, în sensul că se referă și la «salariul funcției de bază» al polițiștilor. (...)”

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

44. Prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, menționată, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare, reținând că:

„30. (...) dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare. Or, tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă. De altfel, dispozițiile de lege criticate lipsesc de sens și, practic, anulează voința legiuitorului și rațiunea esențială a edictării actului normativ respectiv, astfel cum sunt precizate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, anume acelea de a egaliza veniturile personalului bugetar cu aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, prin raportare la nivelul maxim, și de a elimina inechitățile existente. Așadar, dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, generează inegalități în ceea ce privește calculul indemnizației/salariului de bază al magistraților, respectiv personalului asimilat, cu același grad, gradație, condiții de vechime și de studii, și, prin urmare, contravin art. 16 din Constituție.

31. Astfel, Curtea constată că, pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salariat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

45. Prin raportul întocmit, judecătorii-raportori au apreciat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării, prevăzute de lege, în sensul că lipsesc condiția referitoare la existența unei chestiuni dificile de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, precum și condiția ca problema în discuție să nu facă obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, precum și raportul întocmit de judecătorii-raportori, constată următoarele:

46. Referitor la admisibilitatea sesizării în analiză, temeiul de drept al acesteia îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024, al cărei domeniu de reglementare este conturat expres prin dispozițiile art. 1, în sensul că se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

47. În materia enunțată se instituie o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sens în care prin art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 se prevede că *„Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”*.

48. Aceste prevederi se aplică cu prioritate în raport cu dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, urmând a se completa însă, în mod corespunzător, cu prevederile dreptului comun, astfel cum se și statuează expres prin art. 4 din ordonanța de urgență, conform căruia *„Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (...), precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”*.

49. În măsura în care un aspect este reglementat expres prin ambele dispoziții normative, anume atât prin ordonanța de urgență a Guvernului, cât și prin Codul de procedură civilă, iar aspectul respectiv se prezintă identic în ambele reglementări, sensul jurisprudențial conferit normei din Codul de procedură civilă trebuie să fie avut în vedere și în scopul deslușirii înțelesului noii reglementări din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

50. Astfel, din cuprinsul principiilor prezentate în preambulul acestui act normativ rezultă că, la adoptare, legiuitorul delegat a ținut cont de *„configurația actuală a mecanismului hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și de efectul obligativității hotărârii pe care o pronunță Înalta Curte de Casație și Justiție, în deplin acord cu îndatorirea sa constituțională de asigurare a aplicării și interpretării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești din România”*, apreciindu-se că, în raport cu coordonatele acestui mecanism procedural, aplicarea acestor noi norme legale cu caracter special poate influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești *„în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept”*.

51. Spre deosebire însă de condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile circumscrise dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în cea instituită de Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 62/2024 nu mai este prevăzută condiția noutății chestiunii de drept ce se solicită a fi lămurită, iar Înalta Curte de Casație și Justiție poate fi sesizată și de către un complet de judecată investit cu soluționarea cauzelor în primă instanță.

52. Prin urmare, în contextul normativ expus, procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate a sesizării:

- (i) existența unei cauze în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac;
- (ii) cauza să fie dintre cele prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;
- (iii) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

53. Admisibilitatea investiției Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile în temeiul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 rămâne, așadar, în continuare condiționată de existența unei chestiuni de drept veritabile.

54. Câtă vreme art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 utilizează în conținutul său sintagma *„chestiune de drept”* în mod identic reglementării art. 519 din Codul de procedură civilă, coerența practicii judiciare impune aplicarea în mod analog a jurisprudenței deja consacrate cu privire la mecanismul de unificare al hotărârii prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept. De altfel, nu poate fi concepută o reglementare specială care să facă referire în textul său la o noțiune autonomă identică, aceea de *„chestiune dificilă de drept”*, dar al cărui conținut juridic să fie diferit față de acela din legea generală.

55. Or, în jurisprudența creată în aplicarea dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă referitoare la mecanismul hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat în mod constant că este necesară întrunirea cerinței privitoare la caracterul real și serios al problemei de drept cu care a fost sesizată. Chiar dacă chestiunea de drept are legătură cu dezlegarea cauzei, dar ea nu îndeplinește cerința de a fi o veritabilă și reală problemă de drept, născută dintr-un text incomplet sau neclar, susceptibil de interpretări contradictorii și potențial generatoare de practică neunitară, declanșarea mecanismului de preîntâmpinare a jurisprudenței neunitare nu este permisă în această ipoteză.

56. În acest cadru nu trebuie omisă cerința ca încheierea de sesizare să cuprindă motivele care susțin admisibilitatea sesizării, în raport cu prevederile art. 1 și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, alături de punctul de vedere al completului de judecată și al părților. Astfel, instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept are obligația să se conformeze cerințelor instituite prin art. 520 alin. (1) teza finală din Codul de procedură civilă, de la care nu se derogă în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024. După cum s-a reținut în mod constant în jurisprudența instanței supreme, din cuprinsul punctului de vedere al instanței inserat în încheierea de sesizare, conform art. 520 din Codul de procedură civilă, trebuie să rezulte elementele concrete ale cauzei care să facă posibilă analiza necesității mecanismului de unificare raportat la chestiunea de drept indicată. Astfel, acesta trebuie să reflecte caracterul neclar al normei susceptibile de interpretări diferite, dificultatea reală și serioasă în care se află instanța în alegerea uneia dintre variantele potențiale de interpretare, ce depășește obligația generală a instanțelor de drept comun de interpretare a legii și aplicare a acesteia la o cauză pendinte.

57. În cauza de față, sesizarea adresată în condițiile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024

nu îndeplinește însă condiția existenței unei chestiuni dificile de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, respectiv condiția ca problema în discuție să nu facă obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție, deși celelalte două condiții menționate anterior sunt îndeplinite, respectiv existența unei cauze în curs de judecată în primă instanță, care se încadrează între cele prevăzute limitativ la art. 1 din ordonanța de urgență sus-menționată.

58. Referitor la condițiile cumulative neîndeplinite, din analiza încheierii de ședință publică din 2 octombrie, pronunțată în dosarul Tribunalului Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, se constată faptul că instanța de trimitere nu indică nicio dificultate de analiză și soluționare a chestiunii de drept pentru care a realizat sesizarea.

59. În acest sens, instanța de sesizare începe prin a expune dispozițiile art. 39 alin. (1) și (4), precum și ale art. 7 lit. g) din Legea-cadru nr. 153/2017, conchizând că principiul egalizării salariului de bază este limitat la funcțiile similare, iar nu la alte funcții. În continuare, prima instanță indică prevederile art. 10 alin. (2) și art. 93 alin. (1) și (3) din Legea nr. 145/2019, observând totodată dispozițiile anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 — *Familia ocupațională de funcții bugetare „Apărare, ordine publică și securitate națională”*, respectiv art. 5 alin. (1) și (3), precum și art. 80 din capitolul II al anexei respective, context în care identifică mai multe criterii legale pentru diferențierea funcțiilor și, în consecință, a drepturilor salariale, cu privire la care conchide că nu pot fi modificate sau înlăturate de la aplicare de către instanță. Tribunalul a mai consemnat aspecte în legătură cu Hotărârea Guvernului nr. 0610/2017, iar apoi a arătat că Ministerul Justiției a aprobat coeficienți prin care se reflectă complexitatea, volumul și condițiile de exercitare a atribuțiilor de serviciu de către fiecare funcție în parte, judecătorul menționând că acordarea coeficientului de salarizare maxim trebuie să se efectueze prin identificarea și prin compararea în concret a tuturor elementelor de salarizare. În final, judecătorul fondului a indicat aspectele pe care le-a apreciat relevante din conținutul deciziilor directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 745 din 17 iunie 2022 și nr. 211 din 1 martie 2023, expunându-și punctul de vedere în sensul că acestea din urmă produc efecte de la data emiterii lor, astfel că, raportat la principiul neretroactivității legii, respectivele decizii nu pot fi aplicate decât după o dată ulterioară emiterii acestora.

60. Astfel, lectura încheierii de sesizare nu permite decelarea vreunei dificultăți a Tribunalului Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal de aplicare și interpretare a dispozițiilor legale relevante soluționării obiectului cererii de chemare în judecată formulate prin prisma cauzei sale juridice, judecătorul fondului neindicând faptul că problema de drept propusă instanței supreme ar fi născută dintr-un text incomplet sau neclar ori susceptibil de interpretări contradictorii. Dimpotrivă, acesta exprimă opinii clare asupra modului de interpretare a ansamblului normativ dedus soluționării, pe care îl prezintă exhaustiv.

61. Așadar, în cadrul prezentei sesizări, instanța de trimitere a propus de manieră argumentată o soluție, fără însă a identifica în prealabil diferite interpretări posibile ale textelor legale. Or, pentru a fi justificată declanșarea procedurii hotărârii prealabile este necesar ca problema de drept indicată în actul de sesizare să fie susceptibilă a face, în mod rezonabil, obiectul mai multor interpretări posibile, pe care instanța de trimitere trebuie să le prezinte în cuprinsul încheierii de sesizare, pentru a demonstra astfel aptitudinea chestiunii de drept de a genera în viitor practică judiciară neunitară.

62. Totodată, dincolo de analiza efectuată la nivelul instanței de trimitere prin încheierea de sesizare, aspectele reieșite din punctele de vedere teoretice sau jurisprudența identificată la nivelul celorlalte instanțe judecătorești din România (tribunale și curți de apel), ca urmare a demersurilor prealabile efectuate de Înalta Curte de Casație și Justiție în procedura de soluționare a cauzei de față, nu indică existența vreunui dubiu asupra

aplicării și interpretării contextului normativ, ci răspunsurile transmise ori hotărârile judecătorești comunicate indică o abordare unitară, similară celei prezentate de Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal.

63. Cât despre punctul de vedere transmis de Curtea de Apel Galați, pe de o parte, se observă faptul că majoritatea hotărârilor judecătorești comunicate privesc situația unei alte categorii de funcționari publici cu statut special, anume polițiștii, astfel că premisele analizei în cauzele respective și în cauza de față nu sunt identice; pe de altă parte, unica hotărâre judecătorească ce a fost transmisă și care este referitoare la dreptul salarial cuvenit unui polițist de penitenciare este, în mod esențial, rezultatul administrării de probe, din a căror verificare nu s-a confirmat faptul că partea reclamantă era încadrată la nivelul maxim de salarizare raportat la specificul funcției publice ocupate și celelalte funcții similare existente. Altfel spus, jurisprudența indicată de Curtea de Apel Galați nu înfățișează o orientare distinctă față de hotărârile judecătorești și punctele de vedere teoretice comunicate de celelalte instanțe consultate.

64. În mod corespunzător, declanșarea mecanismului de preîntâmpinare a jurisprudenței neunitare nu reiese a fi necesar în această ipoteză, dat fiind că nu rezultă vreun caracter neclar al normelor relevante procesului de fond, care să fi fost susceptibile de interpretări diferite, lipsind o dificultate reală și serioasă în care să se afle instanța de trimitere în alegerea uneia dintre variantele potențiale de interpretare.

65. Altfel spus, un simplu demers de cercetare a cadrului normativ asociat în mod direct problemei cu care a fost investit judecătorul fondului, prin cererea de chemare în judecată și apărările formulate în cauză, permite identificarea dispozițiilor aplicabile, iar conținutul lor normativ nu se prezintă ca fiind incomplet sau neclar ori susceptibil de interpretări contradictorii, lipsind așadar potențialul de a genera practică neunitară.

66. În procedura dezlegării unei chestiuni de drept, inclusiv în cazul sesizărilor formulate în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție rămâne unul extraordinar și subsecvent, procedura putând fi parcursă atunci când o chestiune de drept, determinantă pentru soluționarea pe fond a unei cauze, nu apare ca fiind de ajuns de clară, prin raportare la dispozițiile legale din care derivă, generând dificultăți de înțelegere și aplicare, având astfel vocația de a conduce la o jurisprudență neunitară, ceea ce nu este cazul în speță.

67. De asemenea, în ceea ce privește condiția dependenței între lămurirea chestiunii de drept care formează obiectul sesizării și soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că aceasta nu are un caracter cert, raportat la contextul procesual în care a fost formulată sesizarea, întrucât pârâțul a invocat mai multe excepții procesuale care, pe de o parte, nu pun în discuție fondul dreptului, iar, pe de altă parte, soluționarea lor nu necesită o dezlegare asupra problemei de drept care formează obiectul sesizării.

68. Astfel, prin întâmpinarea formulată în fața tribunalului, partea pârâtă a invocat excepția lipsei calității procesuale active ce a fost calificată ulterior în excepția lipsei dovezii calității de reprezentant, excepția autorității de lucru judecat și excepția lipsei calității procesuale pasive. Or, niciuna dintre aceste excepții și îndeosebi cea referitoare la autoritatea de lucru judecat, deși au fost puse în dezbateră contradictorie a părților, nu rezultă a fi fost soluționată de prima instanță anterior transmiterii sesizării de față către Înalta Curte de Casație și Justiție.

69. Regula în judecata excepțiilor procesuale este instituită de art. 248 alin. (1) din Codul de procedură civilă, conform căruia instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac inutilă, în tot sau în parte, administrarea de probe ori, după caz, cercetarea în fond a cauzei. De la această regulă, alin. (4) al aceluiași articol instituie cu caracter derogatoriu că excepțiile vor putea fi unite cu administrarea probelor, respectiv cu fondul cauzei

numai dacă pentru judecarea lor este necesar să se administreze aceleași dovezi ca pentru finalizarea etapei cercetării procesului sau, după caz, pentru soluționarea fondului.

70. În această situație, reținerea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a existenței unei legături cu soluționarea pe fond a cauzei ar implica specularea asupra soluției care ar urma să fie pronunțată de Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal asupra excepțiilor procesuale invocate, ceea ce excedează cadrului procesual reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, respectiv art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă.

71. Nu în ultimul rând, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat în parte asupra problemei deduse analizei, anume din perspectiva uneia dintre premisele sesizării, respectiv cea vizând „Dacă salarizarea polițiștilor de penitenciare care nu ocupă o funcție similară în accepțiunea prevederilor art. 7 lit. g) și art. 39 alin. (1), (2) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 (...), se poate dispune la nivelul maxim...”.

72. Astfel, prin Decizia nr. 8 din 8 februarie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 2 aprilie 2021, s-a arătat între altele și că „99. Valorificând experiența acumulată din procesul de punere în aplicare a vechii legislații, legiuitorul, prin art. 39 din Legea-cadru nr. 153/2017, a încercat să se asigure că, pe perioada aplicării tranzitorii a noii legi, vor fi respectate principiile nediscriminării și egalității, în sensul că persoanele aflate în situații profesionale identice trebuie să beneficieze de aceleași venituri salariale.”, respectiv „105. Dispozițiile art. 39

alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt aplicabile în situația în care există salariați în cadrul autorităților/instituțiilor publice aflate în subordinea aceluiși ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, astfel încât în aceste situații nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate. Noțiunea de funcție similară, prevăzută de alineatul (1) al art. 39, este cea definită de art. 7 lit. g) din aceeași lege, după cum urmează: «funcția similară reprezintă o funcție de același fel din cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă»” și „113. Ca atare, intenția legiuitorului a fost aceea de a înlătura inechitățile de salarizare diferită pentru funcții similare pentru tot personalul plătit din fonduri publice, (...)”.

73. În consecință, cum mecanismul instituit de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 este menit să dea o rezolvare de principiu unei/unor chestiuni de drept punctuale, iar nu să soluționeze o cerere de chemare în judecată prin prisma ansamblului cauzei sale juridice, nefiind îndeplinite cumulativ toate condițiile de admisibilitate necesare pentru a interveni dezlegare în drept, potrivit sesizării ce i-a fost adresată, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept va dispune respingerea acesteia, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.079/111/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă salarizarea polițiștilor de penitenciare care nu ocupă o funcție similară, în accepțiunea prevederilor art. 7 lit. g) și art. 39 alin. (1), (2) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, se poate dispune la nivelul maxim al coeficienților de ierarhizare menționați în statul de organizare de la nivelul penitenciarului în care aceștia sunt încadrați, raportat la prevederile art. 2 din anexa la Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 211 din 1 martie 2023; art. 2 și art. 4 din anexa la Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 745 din 17 iunie 2022; art. 10, art. 21 alin. (1), art. 93 alin. (1) și (3), art. 193 alin. (2) din Legea nr. 145/2019; anexa nr. 6 la Hotărârea Guvernului nr. 0610/2017; anexa la Ordinul ministrului justiției nr. 3.826/2017; art. 1 și 2 din Ordinul ministrului justiției nr. 228/2020.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 30 iunie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

